

TU VIŅAM UZTICIES.
TAD KĀPĒC TEV IR BAIL?

UZVARĒTĀJS!

Daily Mail

BESTSELLERS

mīlestības slazdā

EIMIJA LOIDA

“Fantastisks trilleris.” *Lī Čaids*

EIMIJA LOIDA
mīlestības
slazdā

AMY LLOYD

the innocent
wife

EIMIJA LOIDA

mīlestības
slazdā

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Lo 250

Copyright © Amy Lloyd 2017
First published as *The Innocent Wife* by Century,
an imprint of Cornerstone.
Cornerstone is part of the Penguin Random House
group of companies

Eimijas Loidas romāna "Mīlestības slazdā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Jāzeps Springovičs
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Pablos33/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-914-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

**PATEICOS TEV, RĪS, KA PALĪDZĒJI MAN IZAUGT PAR LABĀKU
RAKSTNIECI UN LABĀKU CILVĒKU.**

PROLOGS

Meiteni atrada, kad bija pagājušas septiņdesmit divas stundas kopš izziņošanas par viņas pazušānu bez vēsts. Pirkstgali bija nokniebti ar knaiblēm kabeļu griešanai, lai slēptu DNS lietiskos pierādījumus – cīņā skrāpējot zem nagiem sablivētās uzbrucēja ādas daļiņas. Līķis tika pārvietots neilgi pēc nāves iestāšanās, bet nozieguma vieta bija pietiekami nomaļa ilgstošai un nežēlīgai varmācībai ar mirušās ķermeņa sakropļošanu. Holiju Maiklsu izmeta tumšas pārpurvojušās attekas akacī Floridas pavalsts Redriveras apgabala pašos ziemeļrietumos, desmit jūdzes no viņas mājām.

Nozieguma vietas fotogrāfijās viņa gulēja uz vēdera, līdz ar to Semai bija nedaudz vieglāk tās izpētīt vienatnē savā patumšajā rindu mājā Bristolē. Sākumā fotogrāfijas šķita pat nepiedienīgas, viņa jutās neveikli, tās aplūkojot, turklāt vairāk mulsināja nevis asins recekļi uz auguma, zīdainajos blondajos matos ieķērušies asins

pikuči, bet gan Holijas kailums no jostasvietas uz leju; Semai gribējās meitenei uzsegt kaut vai segu, it kā aizsargājot mirušo no ziņkāriem skatieniem.

Ar laiku Sema vairs nesarāvās, kad šo attēlu paņēma rokās. Lasot ziņas dažādos forumos, redzot to atkal un atkal, viņa mazāk pievērsās ķermenim, vaska bāļajai ādai un tumšajiem asins plankumiem nekā fonam, sīkākajām pazīmēm ap liķi. Tagad uzmanību pieņēma ar sarkanu apli iezīmēta vieta uz zemes attēla malā. Sema ieskatījās ciešāk. Pēdas nospiedums. Bet, kā jau bija pieminēts diskusiju forumā, ar šo lietu saistītajos dokumentos netika pieminēta pēdu nospiedumu ņemšana. Sākās jautājumi: "Vai šo pēdas nospiedumu apzināti neieklāva izmeklēšanā? Izslēdza no lietiskajiem pierādījumiem? Vai arī attēlā redzama kāda lempīga Redriveras policista neveiklība, pielācojot nozieguma vietu?" Debates turpinājās līdz vēlai naktij, un Semai vairs nekas nebija īsti skaidrs, izņemot vienu – ka īstais slepkava ir brīvībā.

Viņas apsēstība uzradās, kad bija pagājuši astoņpadsmit gadi pēc pirmās dokumentālās filmas uzņemšanas.

– Nopietni, es saprotu, ka tādas lietas nav tavā garā, bet kaut ko tādu tu neesi redzējusi! Kaut kas neticams, tas tevi tā saniknos, – viņas puisis Marks bija sacījis ar monitora atblāzmu sejā.

Sema sēdēja gultā viņam blakus – mājā, kurā viņš vēl dzīvoja kopā ar saviem vecākiem. Ekrānā iepazītais

dzīvesstāsts viņu ietekmēja tā, ka sāka zust nozīme, kas līdz tam piemita visam pārējam. Pašā centrā bija zēns, kas tiesas sēdē ieradies savai jaunībai nepiemērotā uzvalkā, zibspuldžu gaismā apjukumā mirkšķinot zilās acis, vientuļš un sabijies. Bija sāpīgi noskatīties uz tik daiļu būtni neglītajā telpā ar nesaudzīgo gaismu un skaudrajiem stūriem, tās maigajā sejā bija skumju zīmogs. Deniss Densons, tikko astonpadsmīt gadu sliek-sni pārkāpis, un viens pats nāves soda gaidās.

Kad filma beidzās, Sema nespēja nomierināties, meklēja atbildes.

– Nu, ko es tev teicu, – Marks atgādināja, – es taču teicu, ka tas tevi saniknos.

Drīz vien domas par Denisu nepameta viņu no rīta līdz vakaram, viņa tēls pat sapņos rādījās, tikai vienmēr pārāk tālu, lai uzrunātu, un viņa pirksti izslīdēja no gaidās pavērtās delnas.

Tā nu Sema pievienojās tiešsaistes grupām, nenogurstošajai atbalsta sabiedrībai, kas cītīgi pētīja katru fotogrāfiju, liecinieku apgalvojumus, tiesas sēžu steno-grammas, patologanatomu protokolus un alibi pamatotību. Diskusijas norisinājās par vissīkākajām ni-ansēm, līdz Sema jutās pilnīgi pagurusi, tomēr nespēja apstāties centienos aizrakties līdz patiesībai, kas spētu labot visas netaisnības, kas tiktāl novedušas.

Pastāvēja apakšgrupas, kas kaismīgi aizstāvēja pa-šu izvirzītas teorijas. Aizdomas krita uz Holijas patē-vu vai arī dzimumnoziedzniekiem, kas varētu būt ap-

metušies dzīvojamās vagoniņos piepilsētā. Tika vilktas paralēles ar citām neatklātajām slepkavībām dažādās ASV malās, ieskicējot apkārt klīstoša rēga – neķītru iedomu pārņemta tālbraucēja – tēlu, kas nogalina nakts aizsegā. Uzradās arī savvērestības teorijas, to piekritēji uzskatīja, ka visa Redriveras policija piesedz vietējo pedofilu bandu, jo bija kaut kādā veidā nonākusi tās ietekmes sfērā.

Sema uzskatīja, ka izskaidrojums ir vienkāršāks. Tika ziņots, ka vienu nedēļu pirms slepkavības pie skolas bija pamanīts neliela auguma vīrietis. Viņš esot apstūrējis garāmejošus skolēnus un jautājis, cik pulkstenis. Vīrietis esot teicis, ka pazaudējis pulksteni, lūdzis, vai nevarot palīdzēt to atrast, solījis atlīdzību. Kāda no māmiņām, kas bija atnākusi, lai aizvestu mājās savus puikas, uzrunāja viņu. Vēlāk viņa policistiem sacīja, ka vīrietis šķitis aizdomīgs, izturējies tramīgi, runājot acis šaudījušās apkārt. Salīdzinoši nelielajā kopienā neviens viņu nepazīna, turklāt viņš esot nozudis jau pirms policijas ierašanās. Šāda cilvēka parādīšanās vecākos izraisīja nemieru, drošības pēc pedagogiem no rīta un pēcpusdienā nācās uzturēties pie skolas vārtiem. Nepietiekamu pierādījumu dēļ policija gluži vienkārši reģistrēja šo notikumu un likās mierā. Noziegums nebija paveikts, un šis vīrietis pie skolas vairs netika manīts. Pēc nedēļas Holija tika izsludināta bezvēsts prombūtnē.

Forumos vīrieti dēvēja par Īso. Policija vēlreiz aptau-

jāja skolēnu māmiņas, pēc tam tika izveidots Īsā portrets, ko publicēja avīzē un izlīmēja pilsētiņas ielās. Taču visi meklējumi bija velti – nebija ne aizdomās turēto, ne arī kaut cik ticamu pavedienu. Pēc kāda laika policija pilnīgi izbeidza šo izmeklēšanu un, droši vien jūtot sabiedrības spiedienu kādu arestēt, pievērsās citam baumām.

Taču forumos Īsā versija netika atmesta, daudzi pēdējos gados aizmirsto dzimumnoziedznieku fotogrāfijas salīdzināja ar policijas izveidoto portretu. Sema aizrautīgi iedziļinājās citu foruma dalībnieku spriedelējumos, apbrīnojot viņu izmeklētāja talantu, to, kā viņi spēja pamanīt atrisinājuma variantus, kam tajos gados policija nebija pievērsusi uzmanību, un izveidot notikumu secību, kas šķita tik ļoti līdzīga reiz neatklātajai patiesībai.

Bija arī citi forumi, ar citiem ieslodzītajiem, citiem upuriem. Bija citas dokumentālās filmas un citas aplādes, TV pārraides, bet filma “Patiesību meklējot: Holijas Maiklsas slepkavība” uzrunāja tik daudzus, tik ļoti aizkustināja, ka to nevarēja aizmirst. Sema izlasīja visu, kas vien bija tīmeklī atrodamas, parakstīja lūgumus tiesai pieņemt jaunus lietiskos pierādījumus (pēdas nospiedumu, ģimenes locekļa paziņojumu par patēva alibi) un aptvēra, ka neatturami seko forumos notiekošajam. Visus forumu dalībniekus iedvesmoja vēlēšanās noskaidrot patiesību, atbrīvojot lietā notiesāto, neattaisnojamas tiesu sistēmas kļūdas upuri.

Atbalstītāji no sirds pieķērās Denisam. Daļēji tas bija tādēļ, ka gadu gaitā pēc aresta viņi vēroja viņu cietumā pārtopam no nelaimīga astoņpadsmitgadīga zēna par vīrieti. Viņā bija kaut kas no svētuma, iespējams, tādu iespaidu radīja baltais ieslodzītā kombinezons. Mierpilns kā mūks, ar rokām un kājām, kas saslēgtas kopā ar I-veida ķēdēm, viņš atgādināja grēku nožēlotāju. Viņš nekad nebija samierinājies ar spriedumu un nemainīgi uzstāja, ka nav vainīgs. "Es negribu domāt par to kā par cīņu," viņš sacīja dokumentālās filmas noslēgumā, "cīnīš laupa spēku, cīnīš salauž. Tas ir manos spēkos. Es tikšu galā." Kad attēls ekrānā apdzisa, Sema sajuta spiedienu paribē. Bezpalīdzības pārņemta, it kā visas pasaules netaisnības mācta, viņa izplūda asarās.

Semai šķita, ka vienīgie, kas to spēja saprast, ir cilvēki, kas dalījās savās domās forumos. Tie visi bija pieredzējuši tādu pašu nevarību, pirmoreiz pirms daudziem gadiem noskatoties "Patiesību meklējot", un pieņēma viņu kā savējo. Dažs labs gan ar sarkasmu: "Hei, kur tad tu biji iekritusi? Laipni lūdzam 1993. gadā!" Taču kopumā viņa labi iejutās un vispārējo diskusiju forumā dalījās ar citiem, uzticot ne vien domas un pārdzīvojumus par Denisu, bet arī par personīgo dzīvi. Tieši pie šiem cilvēkiem viņa vērsās, kad Marks viņu pameta, kad viņa atgriezās mājās un ieraudzīja, ka visas viņa mantas ir prom; viņš nebija atstājis pat zīmīt, palika tikai viņa zobu suka turpat glāzē uz izlietnes, blakus viņas sukai – abas savienojušas kaklus kā gulb-

ji. Pārējie foruma dalībnieki mierināja viņu, piedāvāja savus skaipa datus gadījumam, ja viņai gribētos izru-nāties, apliecināja, ka neko tādu viņa neesot pelnījusi. Neviens cits Semai nebija atlicis.

Amerikāņi šajā grupā bija vairākumā, taču bija arī briti, kas dažkārt rīkoja tikšanās un pasākumus. Tomēr diskusiju un protestu rīkošanā iniciatīva piederēja ame-rikāņiem. Jau divreiz tika izziņots Denisa nāvessoda iz-pildīšanas datums, un foruma dalībnieki bija pulcēju-šies pie Redriveras apgabala tiesas nama un Eltūnas cietuma, lai paustu protestu un tiktos ar plašsaziņas līdzekļiem, vairojot informētību par saviem centieniem lietas labā. Viņi nakšņoja teltīs, izdalīja informatīvas skrejlapas un vāca iedzīvotāju parakstus, lai iesniegtu lūgumus, līdz otrpus ielai izveidojās cita grupa, kas vi-cināja plakātus ar uzrakstiem "Slepkava" un "Kur ir upuri?". Abas grupas apmainījās ar izsaučieniem, un pie ietvēm tika uzstādītas barjeras, lai pretējās puses nespētu tuvoties. Vidū stāvēja policisti ar nekurienē vērstu skatienu un vienaldzīgu sejas izteiksmi.

Kad tiesa bija lēmusi par nāvessoda atlikšanu Deni-sam, nacionālajos plašsaziņas līdzekļos tika publicētas fotogrāfijas, kurās varēja redzēt, ka protestētāji raudā-ja un apskāvās. Sema lasīja blogeru iespaidus un ziņas par protestiem, tad dalījās ar britiem viņu atsevišķajā forumā par to, cik ļoti būtu gribējusi pati paveikt kaut ko tikpat ievērojamu, taču tas bija grūti izdarāms, at-rodoties tik tālu.

“Īstenībā viņi neko nav panākuši,” viens no dalībniekiem atbildēja, “tā vienkārši sistēma ierīkota. Ir tādi, kam nāvessods piespriests un cietumā nodzīvoti četrdesmit gadi, soda izpildi tā arī nesagaidot. Nu, ko tādu tie protestētāji panāca, lai palīdzētu? Strīdīgs jautājums.”

Sema nosprieda, ka briti forumos ir mazāk nopietni nekā amerikāņi, ka viņiem tas ir gluži vienkārši laika pavadīšanas veids. Vienā no saietiem viņi visi bija aizgājuši ekskursijā uz Londonas šausmu muzeju *Dungeon*, kur aplūkoja nebeidzamā agonijā sastingušas, asinīm nošķiestas vaska figūras ar aprūsējušiem viduslaiku spīdzināšanas rīkiem ap kaklu, kamēr no skaļruņiem nebeidzamā virknē atkārtojās spalgi vaidi un kliedzieni. Kad grupā kāds iespiedzās vai iesmējās, viņa izjuta atsvešināšanos, jo pārējos vairāk aizrāva lietas nāvējošais iznākums nekā cilvēciskais faktors. Sema nojauta, ka Denisu viņi nemaz neuztver kā dzīvu cilvēku. Viņu sāpes nemaz nelīdzinājās tām, kas mocīja viņu. Tieši britu cinisms, cilvēciskas līdzjūtības trūkums lika Semai no viņiem attālināties. Viņa jutās labāk starp cilvēkiem, kas pārdzīvoja kā viņa un izjuta nepieciešamību rīkoties.

Amerikāņi forumos kļuva par tik tuviem draugiem, kādu viņai sen nebija bijis. Viņa negāja gulēt, lai varētu ar viņiem patērzēt gultā, klēpjatoru uz ceļgaliem turēdama. Daudzi no viņiem sarakstījās ar Denisu un ieskenēja viņa atbildes. Taču Semai ne visai patika tā